

ДОПЪЛНИТЕЛНО ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 18280

за изменение в частта за разноските

гр. София, 30.09.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
закрито заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

като разгледа дело номер **3489** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК, приложим на основание препращащата разпоредба на §2 от ДР на ДОПК.

Образувано е по молба от заместник изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, чрез процесуален представител С. Г., за изменение на Решение № 11246/09.07.2024 г., постановено по адм. дело № 3489/2024 г. по описа на АССГ в частта му на разноските. Изложени са твърдения, че при произнасянето си, съдът е присъдил адвокатско възнаграждение в размер на 21 000 лв., което е значително висок размер, както и че не следва да се съобразява с Наредба № 1/2004 г., предвид антиконкурентната същност на подзаконовия акт. Поради това и излагайки съображения, че съдът не е съобразил, че делото не е сложно от фактическа и правна страна, е следвало да присъди адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лева, вместо 21 000 лв.

Постъпил е отговор на молба за изменение на решението в частта за разноските от „Напоителни системи“ ЕАД, чрез адв. Г., който оспорва искането. Счита, че адвокатското възнаграждение е присъдено правилно и законосъобразно и не следва да бъде намалено. Искането до съда е да остави без уважение молбата на зам. Изпълнителния директор на ДФЗ за изменение на Решението в частта за разноските за адв. хонорат като неправилна и необоснована.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Молбата за изменение на решението в частта му за разноските е подадено от процесуално легитимирана страна и при спазване на срока по чл.248, ал.2 ГПК. Следователно е процесуално допустимо.

По същество е неоснователна.

С решението е отменено Решение за частично съгласуване на проведена обществена поръчка и налагане на финансова корекция от № 03-РД/5885 от 07.12.2023 г. на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие", за обособена позиция № 12, с което на „Напоителни системи“ ЕАД е определена финансова корекция в размер на 5 % от разходите, които са поискани от бенефициента за възстановяване по договора за възлагане на обществената поръчка със стойност на договора за възлагане на обществената поръчка в размер на 6 386 351,55 /шест милиона триста осемдесет и шест хиляди триста петдесет и един лева и 55 ст./ лева без ДДС. Присъдени са Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], сумата от 21 000,00 /двадесет и една хиляди/ лева с ДДС, разноски по делото, представляващи адвокатско възнаграждение и 256,00 /двеста петдесет и шест/ лева разноски по делото, представляващи държавна такса Съдът е приел, че направеното от жалбоподателя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно.

От представените доказателства по делото, а именно договор за правна помощ, е видно, че уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 17 500 лв. (без ДДС) или 21 000 лв.(с ДДС), сумата е заплатена по банков път, като е приложено платежно нареждане от 11.12.2023 г. (л.601), както е приложена и фактура за горепосочената сума с № 258 от 11.12.2023 г. и е посочен начин на плащане – по сметка. „Напоителни системи“ ЕАД е заплатило сумата в размер на 21 000 лева (с ДДС) за адвокатско възнаграждение. Материалният интерес по делото е в размер на 319 317,58 лева и съгласно чл.7,ал.2, т.5 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения минималното адвокатско възнаграждение възлиза на 20 911,24 лева с ДДС, като договореното и заплатено адвокатско възнаграждение надвишава с много малко (88,76 лв. разликата между двете суми с ДДС, съответна заплатена и изчислена съобразно Наредбата) минималното възнаграждение по Наредбата, но В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав) 25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Във връзка с гореизложеното, Съдът като съобрази и действителната правна и фактическа сложност и действителното активно процесуално поведение на процесуалния представител, както и обстоятелството, че в действителност договорения между страните размер на адвокатското възнаграждение е близо до нормативно определения, намира възражението за неоснователно поради което и не следва да уважи молбата за изменение в частта с разноските по процесното решение. В тази насока сочи и обема на извършената работа от адвоката, а именно жалбоподателят е представляван в открито съдебно заседание, както и делото се характеризира с фактическа и правна сложност.

Мотивите изложени по-горе, водят до неоснователност на молбата на ответника.

С тези мотиви, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

Оставя без уважение искането на заместник изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, чрез процесуален представител С. Г., за изменение на Решение № 11246/09.07.2024 г., постановено по адм. дело № 3489/2024 г. по описа на АССГ в частта му на разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.